

Կարմիր հողը

Գրասեղանին վերայ , սա
Սկաւառակին մէջ կայ բուռ մ'հող. բերուած հոն
Հայրենիքի գայտերէն :
Նուէր է ան . — զայն ինձ ձօնողը կարծեց
Սիրան իր արքուած , առանց երբեք խորհելու
Թէ կուտար իր պապերուն ալ միասին : —
Զայն կը դիտեմ . — մերթ ժամեր
Բիբերս անոր վերայ յառած կը մընամ
Լո՛ւռ եւ թախծո՛ւտ , իբր այդ հողին վրայ

յուռթի

Նայուածքս արմատ արձակէր : —
Կը մընամեմ . — զուգէ իր գոյնը բոսոր
Զէ պարգեւուած Բնութեան ներհուն օրէնքէն .
Վէրքի ըսպունգ մ'ըլլալով
Խըմած է մաս մը կեանքի , մաս մ'արեւու .
Եւ իբրը տարր անպաշտպան
Կարմիր հող մ'է եղած , հայ հո՛ղ մ'ըլլալուն :
Գուցէ իր մէջ կը բարախեն տակաւին
Դարերը հին հին փառքի ,
Կայծն ամրակուռ սըմբակներու՝ որոնց սուր
Արշաւը օր մը ծածկեց
Հայկեան վայտերն յաղթութեան տաք փոշիով :
Կ'ըսեմ . — Իր մէջ գետ կ'ապրի
Ինքնատիպ ուժն այն՝ որ կազմեց , շունչ առ

շունչ ,

Կեանքս իմ , քու կեանքդ , ու արւաւ ,
Կարծես ձեռքով գիտակից ,
Նոյն թուի աշուին՝ նոյն եւ Նըման հողիով ,
Կիրք մ'նփրատէն նրկարուած ,
Սիրտ մը կամշոտ՝ թագրատոց
Լմբոստանքի ու նաեւ բո՛ււրն սիրոյ :
Իր մէջ , իր մէջ կը կայծկըլտայ հողի մ'հին
Հին դիւցազնի , եղած փըտոր մը գուցէ
Կոյսի մ'աղոււոր արցունքով .

Հիււէ մը կայ Հայկէն , փոշի՛ մ'Արամէն ,
Անանեայէն բիր մը գէտ
Դեռ աստղերու ճանաչներով թաթաղուն .
Ազդ մը կայ հոն , գրասեղանին վրայ Ազդ մ'ի՛ն՝
Որ այսօր իր արշալոյսին մէջ մատղաշ ,
Հողի քնատուր մարմնոյն տակ ,
Ինձ կը խօսի , կ'ոգեւորէ , եւ իր բորր
Փռչիներով (իրբը ցանն
Աստղերու լուրթ անհունին մէջ)
Հողին քաղցրիկ փայլակներով կ'ոռոգէ :
Ու այն ատեն լարը ջղերուս կը զոփայ
Սարսուռով մ'յո՛րդ , ա՛յն սարսուռով մ'որ
մրտքին

Հերկերուն վրայ աւելի՛
Ըստեղծիչ է՝ քան զարնան հով մ'ողողուած
Շէկ արիւնշիւն արեւու .
Ու կը զգամ անցքն ուղեղէս
Նոր յուշերու , հողիներու՝ դեռ կարմիր
Որ վէրքերովն իրենց , վրէժի՛ չըրթունքներ :
Եւ այդ հողն , այդ փոշին զոր ես կը պահեմ
Ա՛յնքան աիրով՝ որքան հողին , կաթոգին ,
Պիտի չընր մարմնոյն մոխի՛րը՝ եթէ
Մահէն վերջ օ՛ր մը գընանար .
Այդ մէկ որը մա՛սն Հայաստանի , ծաղկաբաղն
Աճեւններու մնացած մեր յա՛ղթ պապերէն ,
Բըժժանքն այդ , ձօնն այդ կարմիր
Սիրտը սեղմած ճապուռներով անծանօթ ,
Երկինքն ի վեր , զըրբի մը վրայ հաղուադէպ
Ժամու մը մէջ ժըպիտներու , քերթուածի
Մը ծընած վեհ վայրկեանին՝
Զին հապըշտապ կը մըղէ
Մերթ արցունքի եւ ըստէպ գո՛ւ մոռնչներու :

ԴԱՆԻԷԼ ՎԱՐՈՒԺԱՆ

